

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๒๗ ตุลาคม พุทธศักราช ๒๕๔๙

แมลงวันป่า แมลงวันบ้าน

(มาจากเชียงใหม่ อำเภอฝาง ๑๑ คนครับ) หลวงตาเคยไปแล้ว เหล่านี้เคยไป
ทั้งนั้น แต่ไม่ได้พักอยู่นาน บางแห่งค้างคืน บางแห่งก็ผ่าน หลวงตาเคยอยู่ที่วัดเจดีย์
หลวง เชียงใหม่ เคยไปจำพรรษาที่นั่น อำเภอฝางนี้เคยไปแล้วเป็นแต่เพียงว่าผ่านๆ
ไม่ได้ค้าง เพชรน้ำหนึ่งไปผุดขึ้นที่เชียงใหม่หลายองค์นะ เป็นเพชรน้ำหนึ่งๆ ไปผุดขึ้น
ที่เชียงใหม่ หลวงปู่มั่น หลวงปู่พรหม หลวงปู่ขาว หลวงปู่ตื้อ หลวงปู่แหวน นี่ประเภท
เพชรน้ำหนึ่งทั้งนั้น ไปผุดขึ้นที่เชียงใหม่หลายองค์

นับแต่หลวงปู่มั่น หลวงปู่ขาว หลวงปู่พรหม หลวงปู่แหวน หลวงปู่ตื้อ ๕ องค์
ที่เชียงใหม่ นี่ละท่านมักจะโผล่ขึ้นที่ในป่าๆ ที่ว่าเหล่านี้อยู่ในป่าทั้งนั้น หลวงปู่พรหมนี่
อำเภอโพนนาททางดอยแม่ป๋ม ท่านเคยเล่าให้ฟัง เพชรน้ำหนึ่งไปผุดขึ้นที่เชียงใหม่หลาย
องค์ คือท่านผู้สิ้นกิเลสแล้ว เวลาท่านมรณภาพแล้วอัฐิของท่านกลายเป็นพระธาตุ
ชัดเจน หลวงปู่ขาวท่านเคยเล่าให้ฟังว่าอยู่ที่โรงขอด ไปทางอำเภอแม่แตงหรือใจ มีแต่
เพชรน้ำหนึ่งทั้งนั้นที่เอามาผุด ท่านมักจะผุดขึ้นในป่าในเขาๆ เป็นที่สะดวกในการ
บำเพ็ญ

เพราะฉะนั้นเวลาพระบวชแล้วจึงต้องได้รับพระโอวาทสดๆ ร้อนๆ มาจนกระทั่ง
ทุกวันนี้ แต่มันจิตสำหรับพระเสียเองเท่านั้น พระโอวาทเป็นพระโอวาทสดๆ ร้อนๆ
เวลาบวชอุปัชฌาย์ไม่สอนอันนี้ไม่ได้ เต็ดขาด รุกขมูลเสนาสน์ นิสุสาย ปพพชชา
ตตถ เต ยาวซีวี อุตสาโห กรณียโย บรรพชาอุปสมบทแล้วให้ท่านทั้งหลายไปอยู่ในป่า
ในเขา รุกขมูลร่มไม้ ที่แจ่งอัปโภกาส ที่อากาศดีๆ อันเป็นสถานที่ปราศจากสิ่งรบกวน
และบำเพ็ญได้สะดวกสบาย จงอุตสาหพยายามอยู่และบำเพ็ญในสถานที่นั้นตลอดชีวิต
เถิด ไม่ใช่ธรรมดา ตลอดชีวิต

ที่เชียงใหม่จึงมีเพชรน้ำหนึ่งผุดขึ้นหลายองค์ เชียงใหม่รู้สึกว่าเป็นมาก นับแต่
หลวงปู่มั่น หลวงปู่ขาว หลวงปู่พรหม หลวงปู่แหวน หลวงปู่ตื้อ เท่าที่เรานับได้ ๕ องค์
เอ หลวงปู่สิมก็ดูว่าจะอยู่ที่นั่นละมัง หลวงปู่สิมน้องค์หนึ่ง รวม ๖ องค์เท่าที่จำได้นะ มี
แต่เพชรน้ำหนึ่งผุดขึ้นที่เชียงใหม่ สถานที่เช่นนั้นละเป็นสถานที่เพาะพันธุ์ผู้เลิศเลอ ใน
ป่าในเขาๆ ท่านอยู่ในป่าในเขาทั้งนั้นแหละ ก็ตรงกับพระโอวาทที่ทรงสอนสดๆ ร้อนๆ
จนกระทั่งทุกวันนี้ ถือเป็นสำคัญมากทีเดียว รุกขมูลเสนาสน์ พอบวชเสร็จแล้ว
อุปัชฌาย์ต้องสอน ไม่สอนไม่ได้ คือเด็ดขาด ให้อยู่ตามรุกขมูลร่มไม้ ในป่าในเขา ตาม
ถ้ำ เจ็อมผา ป่าช้าป่ารกชัฏ ที่แจ่งลอมฟาง อันเป็นสถานที่เหมาะสมกับการบำเพ็ญ

ธรรม ปราศจากสิ่งรบกวน จงอุทิศสำหรับพยายามอยู่และบำเพ็ญในสถานที่เช่นนั้นตลอดชีวิตเถิด นั้นฟังชิวของเล่นเมื่อไร ตลอดชีวิต

ครูบาอาจารย์องค์ไหนที่ปรากฏชื่อลือนาม มักจะออกมาจากป่าจากเขาอยากจะว่าทั้งนั้นนะ อย่างที่ว่าเชียงใหม่ก็ในป่าในเขาทั้งนั้นท่านสำเร็จออกมา คืออยู่ในป่าในเขาทัศนียภาพต่างๆ เป็นคุณหมดเลย ต้นไม้ใบหญ้ามองไปที่ไหนเป็นธรรมสอนตนตลอดเวลา ป่าไม้กับป่าคนผิดกัน ป่าคนเป็นป่าอันตราย พ่อแม่ครูจารย์มั่นท่านถึงว่าเราไม่ลืม พวกประชาชนเขาหลังไหลมาตอนเช้ามาจ้งหัน ท่านพูดสบายท่านนะแต่เราไม่ลืม ท่านจับยัดใส่เราให้เราแบก ท่านชี้เกี้ยจูง พวกบ้านกุดโหวบ้านอะไรหลายบ้านรวมกันเป็นร้อยๆ ตอนเช้ามาจ้งหัน เขาก็อยากไต่ยีนไต่ยีนได้ฟังธรรมของท่านนั้นแหละ พอฉันเสร็จแล้ว ท่านมหา ว่าจ้งนั้นนะ เอา พูดกับเขาเสีย มนุสสันตราย ชี้เกี้ยจูง ท่านลุกไปเลย

มนุสสันตราย คือมนุษย์เป็นอันตราย เข้าใจไหม ชี้เกี้ยจูงกับมั่น พอว่าอย่างนั้นแล้วลุกไปเลย ท่านมหาต้อนรับเขาเสีย เราไม่ลืม พอพูดจบไปเลยนะ มนุสสันตราย ท่านว่าจ้งนั้น ชี้เกี้ยจูง ไปเลย เราก็ดูกับเขาเล็กน้อย ท่านว่ามนุสสันตราย ท่านไม่ได้ว่าต้นไม้ภูเขาในป่า ในถ้ำ เจื่อมผาเป็นอันตรายนะ เวลาท่านพูดท่านบอกมนุสสันตราย เราไม่ลืม ท่านพูดอย่างสบายๆ พูดแล้วลุกไปเลย ปล่อยให้เราพูดกับเขาสองสามคำเท่านั้นละ มาเป็นร้อยๆ ตอนเช้า เขารวมกันมาจ้งหัน พวกในป่าในเขาเขา

นั้นละพระท่านผู้ทรงมรรคทรงผล มักจะอยู่ในป่าในเขาๆ พวกเพชรน้ำหนึ่งผุดขึ้นในป่าในเขา องค์ไหนๆ มีตั้งแต่มาจากป่าจากเขาทั้งนั้น ไม่เห็นองค์ไหนที่ได้สำเร็จอยู่ในที่ป่าคนชุมนุมชนมากๆ ไม่เคยเห็นในปัจจุบันนะ เห็นแต่อยู่ในป่าในเขาๆ อย่างนั้นละ มันปราศจากสิ่งรบกวน อยู่ในป่ามันเงียบสงบตลอด คิดดูซิหมากหัวใจทำงานเงียบๆ ดึกสงัดๆ หมากหัวใจเวลาเราจะเข้าจิตตภาวนา หมากหัวใจทำงานนี้ตบตบๆ ไต่ยีนซัด พอเราเลิกทำงานอันนั้นก็หายไป งานของจิตก็ทำต่อไปเรื่อยๆ เป็นอย่างนั้นละ

ถ้ายังมีท่านผู้เสาะแสวงหาอรรหาธรรมอยู่ในป่าในเขา นั้นแหละคือตลาดแห่งมรรคผลนิพพานอยู่ตามที่เช่นนั้นแหละ ตลาดบุตรตลาดคุณสกปรกรกรู้งรังมักจะอยู่ในที่ชุมนุมชนคนหนาแน่น เต็มไปด้วยโลกามิส ผู้ลืมเนื้อลืมตัวก็ติด ผู้ไม่ลืมสลัดออก ครูอาจารย์ทั้งหลายมีแต่องค์อย่างนั้น ท่านไม่ติด ท่านติดธรรมท่านเพลินในธรรม ท่านอยู่องค์เดียวท่านเพลินอยู่ภายใน พวกเรานี่เพลินภายนอก เพลินกับรูปกับเสียงกับกลิ่นกับรส ผู้คนหนาแน่นวุ่นวาย ชอบเพลิน เรียกแมลงวันบ้าน ในธรรมท่านแสดงไว้ พวกแมลงวันบ้านเที่ยวหาตอมแต่ที่สกปรกโสम्म แมลงวันป่าบินปิ้งออกมาไม่อยู่ ว่าจ้ง

แมลงวันป่าหมายถึงท่านผู้บำเพ็ญธรรมเพื่อความหลุดพ้น เรียกแมลงวันป่า แมลงวันบ้านคือพวกเราทั้งหลายที่หนาแน่นเต็มไปด้วยชุมชน และอารมณ์ต่างๆ ที่เป็นของสกปรกชอบ แต่อารมณ์ของธรรมไม่ชอบสิ่งเหล่านี้ ชอบที่สะอาดๆ เจียบเท่าไร ยิ่งดี สะอาด ท่านจึงมักจะบรรลुธรรมแต่ในป่าในเขาเป็นส่วนมาก

ทุกวันนี้เราก็ได้พยายาม..นี่เขตนี้ จากนี้เข้าไปใครไปยุ่งไม่ได้ เราเป็นผู้ควบคุมเอง พระวัดนี้จะไม่ให้ด้อยในการประกอบความ پاکเพียรแต่ไหนแต่ไรมา การที่เกี่ยวข้องกับประชาชนเป็นเรื่องของเรา จากศาลานี้ออกไป ไม่ให้เข้าไปยุ่งภายใน ภายในใครเข้าไปไม่ได้ นอกจากฆราวาสที่เขารับใช้พระคนหนึ่งสองคนอยู่ภายในเข้าออกได้ นอกนั้นไม่มี หากจะมีความจำเป็นที่ควรจะต้องจะชมอะไรบ้างก็อนุญาตให้พิเศษแล้วให้พระพาไปโดยเฉพาะ ที่จะให้เขาเที่ยวโดยเฉพาะไปตามลำพังเขาไม่มี วัดนี้ไม่มีไม่ให้ไป เป็นสถานที่บำเพ็ญของพระ

พอเห็นคนเข้ามากำลังเดินจงกรมหลักหนีแล้วนะ กำลังเดินจงกรมพอเห็นคนเข้ามาท่านจะลุกออกจากทางจงกรมหนีเลย นี่รบกวนแล้ว เพราะฉะนั้นจึงไม่ให้มีอะไรรบกวน ให้ท่านภาวนาด้วยความสะดวกสบาย ธรรมเกิดขึ้นในที่สงบอย่างนั้นแหละ ในวัดนี้เราสงวนไว้ จากนี้เข้าไปห้ามไม่ให้คนเข้าไป เป็นท่าเลขของพระภิกษุล้วนๆ ตลอดมาตั้งแต่เริ่มสร้างวัดป่าบ้านตาด ไม่ให้ใครเข้าไป บริเวณออกไปทางนี้ให้ประชาชนสาธารณะ เข้าไปข้างในห้ามเลยไม่ให้เข้า ให้ท่านบำเพ็ญสะดวกสบาย

ธรรมลงได้เกิดขึ้นกับจิตมากน้อย ที่แรกลักษณะตื่นเต็นนะ ก็เลสกับใจเข้าหากัน นี่หมดค่าหมดราคา ยิ่งส่งเสริมกิเลสมากเท่าไรก็ยิ่งหมดค่าหมดราคา ส่งเสริมธรรมมากขึ้นเท่าไรจิตมีความสว่างามตื่นเต็นภายในตัวเอง ที่นี้ก็เด่นขึ้นๆ ภายในใจ ถ้าเด่นขึ้นภายในใจ ที่ไหนสงบสงัดท่านจะหลบหลีกไปหาที่นั่น เพื่อส่งเสริมจิตดวงนี้ให้สว่างามยิ่งขึ้นๆ สุดท้ายก็พ้น เดี่ยวนี้จะไม่มีนะ ก็ยังเหลืออยู่ในวงกรรมฐาน เฉพาะอย่างยิ่งก็สายหลวงปู่มั่นเวลานี้ พอสืบทอดไว้ได้ไม่มากก็ยังมี มีอยู่ทั่วๆ ไป

กรรมฐานทางภาคอีสานนี้มาก ก็เพราะว่าครูบาอาจารย์ที่เป็นหัวเรือใหญ่ก็คือพ่อแม่ครูจารย์เสาร์ ครูจารย์มั่น อยู่ภาคอีสาน ลูกศิษย์ลูกหาก็ตัดพันอยู่ทางภาคนี้ๆ ลองมีครูบาอาจารย์องค์สำคัญๆ ทางด้านธรรมะภายในใจไปอยู่ที่ไหนไม่ต้องบอก พระท่านไปเอง ที่ท่านอยู่ภาคอีสานมากๆ ก็คือมีครูบาอาจารย์เรียกว่าเป็นเครื่องดึงดูด ท่านไม่ได้สนใจอะไรมากยิ่งขึ้นกว่าธรรม ยิ่งกว่าครูบาอาจารย์ที่จะให้อุบายต่างๆ นี่ละท่านจึงเสาะแสวงหา มีครูบาอาจารย์อยู่สถานที่ใดที่เป็นอรรถเป็นธรรมแล้วท่านจะดันดันเข้าไปเอง

เดี๋ยวนี้พูดให้มันชัดเจนเสียเลย ภาคอีสานเวลานี้ก็ยังปรากฏด้วยหลวงตาบัว พูดให้ชัดเสียเลย มันเป็นอย่างนั้นแล้วจะว่าอย่างไร บรรดาพระทั้งหลายนี้ไม่ได้มีนะขอตำหนิ เรา พูดให้ชัด ถึงจะทำประโยชน์ให้โลกขนาดไหนทำไปโดยธรรม โดยวินัย ไม่ให้ขัดข้อง กับธรรมกับวินัย ทำประโยชน์ให้โลกแต่ธรรมไม่เสีย เราดำเนินมาอย่างนี้ ด้วยเหตุนี้ บรรดาพระเถรทั้งหลายจึงเคารพมาตลอด เพราะเราไม่มีต่างพร้อยในการแนะนำสั่ง สอน การดำเนินทางศาสนาให้เป็นประโยชน์แก่คน เราก็ดำเนินอย่างนั้น

เวลานี้ก็มีเราเป็นหลักใหญ่อยู่ทางภาคอีสาน เพราะฉะนั้นมีโอกาสจึงไปวัดนั้น บ้างไปวัดนี้บ้าง นานๆ ไปทีหนึ่ง ไปก็แนะนำข้อธรรมข้อธรรม ไม่มากแหละ แต่เป็นคติๆ ได้ดีๆ เข้าไปวัดในป่าในเขา ไปก็พูดธรรมพูดธรรมล้วนๆ นั้นละเป็นกำลังใจของผู้มา ศึกษา ทางภาคอีสานเวลานี้รู้สึกจะมีแต่หลวงตาองค์เดียว พูดชัดเจน ไม่โอ้อวด เอา หลักความจริงมาพูด เพราะความโอ้อวดความอะไรเหล่านี้เราไม่มีในใจแล้ว เรา ไม่มี พอหมดทุกอย่าง ใครจะมาชมอะไรก็ตาม และใครจะมาตำหนิติเตียนก็เป็น ส่วนเกินด้วยกันหมด ไม่มีอะไรที่จะตกค้างภายในใจที่พอแล้วด้วยความเลิศจิต อยู่ที ไหนสบายหมด

เช่นอย่างอยู่ทุกวันนี้ก็เหมือนว่าอยู่สี่วันสี่คืนไปอย่างนั้น เพื่อประโยชน์แก่ โลก เราหาความสบายได้ที่ไหนในธาตุในชั้นนี้ มีแต่ความรบกวนตลอดเวลา อิริยาบถ ทั้งสี่อยู่ด้วยความเหน็ดเหนื่อยเมื่อยล้า ก็ทนเอา เพื่อทำประโยชน์ให้โลกเท่านั้นเอง สำหรับเราเราไม่มีอะไร เราก็บอกเราไม่มี ก็มีแต่ธาตุแต่ชั้นมันแสดงอยู่ในตัวของมัน ใจผู้รับผิดชอบก็ต้องได้รับผิดชอบ รับสิ่งรบกวนทั้งหลายอยู่โดยดี แม้จะไม่เป็นกังวล กับเขาก็ต้องรับทราบเขาอยู่นั้นแหละ

สำหรับธาตุชั้นมันกวน ยิ่งทุกวันนี้กวนหนักเข้าๆ นะ แต่เราไม่เคยถือเป็น อารมณ์ ไม่มี อะไรเจ็บไข้ได้ป่วยปวดหัวตัวร้อนตรงไหนเสียยารักษาได้ขนาดไหนก็ว่า ไป ส่วนมากไม่ค่อยจะสนใจกับมัน เพราะอ่านมันจบแล้วเรียนมันจบแล้วดั้นกับมันหา อะไร เท่านั้น หลักใหญ่อยู่ตรงนั้น เจ็บนั้นปวดนั้นเป็นก็เป็น แต่ที่จะให้ใจมาเป็นอารมณ์ กับมันบอกไม่มี ดูไปๆ รักษากันไป รักษาได้ก็รักษาไป รักษาไม่ได้ก็ทิ้งปี่วะผิงเลย ก็มี เท่านั้น เพราะไม่มีอะไรบกร่องในหัวใจตัวเองแล้ว จะไปหวังอะไร ไม่มีสิ่งที่หวัง ธรรม กับใจเป็นอันเดียวกันแล้วพอหมด

นี่ละการปฏิบัติธรรม เมื่อถึงขั้นพอ พอไม่ใช่พอธรรมดา พออย่างเลิศจิต ถ้าว่า พอก็พออย่างเลิศจิต ท่านว่าบรมสุขคือจิตกับธรรมเป็นอันเดียวกัน จึงเรียกว่าพอ อย่างเลิศจิต การปฏิบัติตัวเองตั้งแต่เริ่มล้มลุกคลุกคลาน เอาจนกระทั่งอิมพอ ที่นี้เมื่อ อิมพอแล้วหมดกังวล สิ่งที่ทำให้เป็นกังวลก็คือกิเลส กิเลสสิ้นไปจากหัวใจแล้วหมด

ความกังวล ไม่มีอะไรเลย ก็มีแต่ธาตุแต่ชั้นธาตุเขาติดเขาติดของเขาไปอย่างนั้น ถึงกาลเวลาเขาจะไปก็ปล่อย หวงเขาหว่าอะไร รับผิดชอบก็ทุกข์จะตายอยู่แล้ว สภาพมันหมดแล้วปล่อยเลย นั่นพูดให้มันชัดเจน

อนุปาติเสสนิพพานบริสุทธิ์ล้วนๆ ไม่มีสมมุติคือธาตุชั้นธาตุเข้าเจือปน นั่นละท่านว่าอนุปาติเสสนิพพาน สอุปาทิเสสนิพพาน จิตบรรลุนิพพานถึงขั้นบริสุทธิ์แล้วแต่รับผิดชอบธาตุชั้นธาตุซึ่งเป็นสมมุติอยู่ ดังพระอรหันต์ท่าน ท่านยังไม่ตายก็รับผิดชอบกันไปอย่างนั้น พอถึงกาลเวลาสลัดปุ๊วะไปเลยๆ ด้วยเหตุนี้เองพระอรหันต์จึงไม่ค่อยปรากฏในตำรับตำรา ว่าพระอรหันต์องค์นั้นนิพพานที่นั่นๆ องค์นั้นนิพพานที่นี่ ไม่ค่อยปรากฏ ก็มีแต่พระสารีบุตร-พระโมคคัลลาน์ และพระอานนท์ นอกนั้นไม่ปรากฏ เพราะท่านตายง่ายพูดง่ายๆ

พระอรหันต์ท่านตายง่ายนิดเดียว ปล่อยภาระ ไม่ใช่ท่านเป็นทุกข์นะ เวลาท่านจะจากชั้นนี้ท่านปล่อยภาระความหนักหน่วง ความทุกข์ทั้งหลายอยู่ในชั้น จิตหมดแล้ว ความทุกข์อยู่ในชั้นเหยี่ยวยารักษากันไป พอถึงกาลเวลาของมันที่จะไปแล้ว ปล่อยเลย ดิตตัง เป็นอย่างนั้นนะ การปฏิบัติธรรมเห็นผลประจักษ์ใจ การปฏิบัติทางโลกไม่เห็นมีใครมีผลประจักษ์ใจ เอามาอวดบ้างซินะ วิ่งเต็นชวนชวยหาตั้งแต่ตื่นนอน จนกระทั่งหลับ ครั้นได้มาส่วนมากมีแต่ผิดหวังๆ นอนมือเกยหน้าผากได้รับความทุกข์ ความร้อน พิจารณาความหน้าความหลังยุ่งอยู่ในใจ ธรรมท่านไม่เป็น ท่านสบายอยู่ภายใน

ให้พากันปฏิบัติธรรมเข้าสู่ใจ สิ่งทั้งหลายที่พาให้กรงรังกอดถ่วงจิตใจนี้จะเบาลง ถ้าจิตใจไม่ไปแบกไปหามไปยึดไปถือเสียอย่างเดียว มันหนักอยู่ที่ใจไปยึดไปถือละซี พอใจปล่อยสิ่งเหล่านั้นเขาก็เป็นของเขาอย่างนั้น เขาเป็นอะไรกับใคร มันหากเป็นที่จิตใจติดดินนี้ละ ขนทุกข์ใส่ตัวเอง พอจิตใจปล่อยหมดแล้วก็สะดวกสบาย เอาละวันนี้พูดเท่านี้ จะให้พร

(โรงพยาบาลอำนาจเจริญมาถวายปัจจัย) อำนาจเจริญ มันเจริญแต่อำนาจชีวิตทุกอย่างไม่เจริญเป็นอย่างไร (ถวายปัจจัย ๒,๙๙๙ บาท) อ้อ เจริญได้อันนี้มา (จักขุแพทย์ของโรงพยาบาลอำนาจเจริญ มากราบขอความช่วยเหลือหลวงตาเกี่ยวกับการรักษาตา) ตาเวลานี้ ๑๑๓ ล้านเฉพาะตาที่เราช่วยเวลานี้ หนักมากนะตา เพราะเห็นว่าจุดตาเป็นสำคัญ ที่นี่ใครก็ขอมาๆ จนไม่มีอะไรจะให้ว่าอย่างนั้นเถอะ ดูเหมือนเท่าไร (คิดเฉพาะ ๑๔ โรงพยาบาล ๑๑๕ ล้านสี่แสนห้าหมื่นบาท) นี่แหละเฉพาะตา (ของค่ายประจักษ์หม่อ้วนยังไม่ส่งยอดมา) ค่าประจักษ์ไม่ว่าที่ไหนๆ มานี้ทั้งนั้น (หลวงตามีบาร์มีมาก) เรabarมีมากก็จริงแต่ลูกศิษย์เรามีแต่คนจนๆ มาอยู่แต่หลวงตา เอา

เสียบ้าง อย่ามาชมหลวงตาบารมีมาก ๆ หลวงตามีแต่ลูกศิษย์ลูกหาจน ๆ กวนแต่อาจารย์ไม่พูด เอาละพอ

(จักษุแพทย์โรงพยาบาลอำนาจเจริญ มากกราบขอให้หลวงตาสงเคราะห์เครื่องมือแพทย์ ได้แก่ เครื่องสลายต่อกระดูก ๑ เครื่อง กล้องจุลทรรศน์ผ่าตัดตา กล้องจุลทรรศน์ตรวจตาอย่างละเอียด) ต่อกระดูกนี้มันเป็นล้าน ๆ นะ (รวมสี่รายการตามที่เขาเสนอมาห้าล้านเก้าแสนบาทถ้วนครับ) เราจะตายจริง ๆ วันทอดกฐินทอดกฐินวันนั้นได้เงิน ๑๐ ล้าน ๗ พันกว่าบาท พอวันที่ ๑๔ ผ่านไป วันที่ ๑๕ นี้รู้มามากนั้นขอนั้นคนนี่ขอนี้ ได้สี่วันละมั่งเงิน ๑๐ ล้านเรียบร้อยแล้ว ก็เขารอฟังเสียงเราอยู่พอเรื่องผ่านไปปีบทางนั้นขอมาทาทางนี้ขอมามาได้สามสี่วันเงิน ๑๐ ล้านเรียบร้อยแล้ว (เอาหนังสือโรงพยาบาลอำนาจเจริญไว้ที่พระโหมครับ) เอาให้พระอ่านเรียบร้อยแล้วมาหาเราอีกทีหนึ่ง เพราะมันมากต่อมากคนที่เข้ามาเกี่ยวข้อง ตาเยอะ เวลานี้ตากำลังเป็นที่หนึ่ง นอกนั้นเดินตามหลังกันยั่วเย้า ๆ มาเข้ากระเป๋าทหลวงตา

เราช่วยจริง ๆ ช่วยโลก เราไม่เก็บเลย ไม่ว่าอะไร ๆ ทั้งนั้นไม่เก็บ ออกหมดเลย (วันนี้ทองคำได้ ๑๐ บาทครับ) ทองคำพยายามเอาเข้าคลังหลวง ๆ เวลานี้ทองคำมันได้ ๑๑ ตันกับ ๓๐๐ กว่ากิโล เกือบ ๔๐๐ กิโลแล้วนะ พยายามหาทองคำเข้าสู่คลังหลวงของเรา ส่วนดอลลาร์ไม่มีหวังละ ก็บอกไว้แล้ว คือพอเราหยุดการเทศน์ช่วยชาติการเงินการทองที่จะนำมาช่วยชาติมันก็ร่อยหรอ ๆ ลงไป แต่คนที่มาขอมันไม่ร่อยหรอนะที่สุดท้ายเอาดอลลาร์เข้ามาช่วยกัน ๆ ก็ยังไม่พอ ทุกวันนี้ยังไม่พอ

ช่วยจริง ๆ นะเราช่วยโลก ช่วยเต็มเม็ดเต็มหน่วย ขนาดว่าไม่เอาอะไรเลย มีเท่าไรออกช่วยโลกทั้งหมด คิดดูตั้งแต่วันจะตายยังเขียนพินัยกรรมเอาไว้ เวลาเราตายแล้วเขามาบริจาคทานในการเผาศพเรานั้น เงินจำนวนเหล่านี้ทั้งหมดให้คณะกรรมการเก็บรักษาเอาไว้ให้เรียบร้อย ได้เท่าไร ๆ แล้วเอาเงินจำนวนนี้ซื้อทองคำเข้าสู่คลังหลวงเป็นวาระสุดท้าย เราจะเผาด้วยไฟ เงินทองเหล่านี้นำไปเป็นประโยชน์แก่ผู้มีชีวิตอยู่ จะส่งเข้าที่เป็นประโยชน์แก่ผู้มีชีวิต เราจะเผาด้วยไฟเท่านั้นพอ

ออกแล้วนะพินัยกรรม คือเราไม่เอาอะไรเลยขนาดนั้นละ ตายแล้วเงิน..ใครที่จะเอามาประดับประดาตกแต่งศพเน่าเฟะของหลวงตาบวออย่ามายุ่งนะ ว่าอย่างนี้เลย อันนี้ที่ควรแก่มันคืออะไร คือไฟ เราก็บอกให้เอาไฟมา ควรกัน สมบัติเงินทองข้าวของควรแก่ผู้มีชีวิตอยู่ เอาเข้าสู่จุดที่เป็นประโยชน์สำหรับผู้มีชีวิต นี่บอกเด็ดขาด ไม่ให้มีเงื่อนไขก่อนนะ

เราจะทำประโยชน์ให้โลกเต็มเม็ดเต็มหน่วยในชาตินี้ พูดให้มันชัด ๆ ชาตินี้เป็นชาติตัดสินใจของเราขาดสะบั้นลงไปเป็นเวลา ๕๐ กว่าปีแล้ว นี้ได้ทำประโยชน์ให้โลก

วันที่ ๑๕ พฤษภาคม ๒๕๕๓ เวลา ๕ โมง นั้นเป็นเวลาตัดสินใจกับกิเลสตัณหาเพียงวินาที
ขาดสะบั้นลงจากหัวใจ ธรรมก็โผล่ขึ้นมา ทำประโยชน์ให้โลกตั้งแต่บัดนั้นมาจนกระทั่ง
บัดนี้ ไม่เอาอะไรเลย เรื่อยมาจนปานนี้ ไม่เอา มีแต่ช่วยโลกๆ ขอให้ได้ธรรมเต็มเม็ด
เต็มหน่วยเถอะ ไม่ทราบว่าจะเอาอะไรอีก มันพอทุกอย่าง พอก็บอกว่าพอ นี่ละธรรม
พอพออย่างเลิศเลอ ไม่ใช่พอธรรมดา บรมสุข นิพพาน ปรมิ สุขิ คืออะไร คือจิตกับ
ธรรมเป็นอันเดียวกันเรียกว่าพออย่างเลิศเลอ นั้นแล้วจะหาอะไรอีก มันไม่เลิศ สิ่งที่ทำ
เพิ่มไม่เลิศทั้งนั้น เลิศอันเดียวนี้

นี่เรายังจะไปอยู่นะ ไปก็ไปทำประโยชน์ให้โลกทั้งนั้น เราไม่ได้อยู่เฉยๆ พาทำ
จนกระทั่งหมดลมหายใจแล้วดีดทีเดียวเลย เวลาใช้ชีวิตอยู่มีแต่ความเมตตาครอบ
โลกธาตุ เพราะฉะนั้นจึงไม่อยู่ ใครจะว่าอะไรๆ เราไม่สนใจกับใคร เราดูหัวใจเราพอ
คนนั้นก็มาขอร้อง คนนี้มาขอร้อง เฒ่าแก่ชราแล้วไม่ยากให้หลวงตาไปไหน อยู่มันก็
แก่ ไปมันก็แก่ มันตายได้ด้วยกันทั้งนั้น อย่ามายุ่ง สุดท้ายบอกอย่ายุ่ง เอะละ

รับฟังรับชมพระธรรมเทศนาของหลวงตา ได้ที่

www.Luangta.com หรือ www.Luangta.or.th

และรับฟังจากสถานีวิทยุเสียงธรรมเพื่อประชาชน

FM 103.25 MHz